

ΙΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ
ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Άριθ. Πρωτ. 79

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΓ.ΟΡΟΥΣ	
Φ. 217, 1/β	ΑΡ.ΠΡ. 715
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΗΗΣ: 27.3.2016	
ΕΓΝΑΤΙΚΗ	99.3.2016

Agion Oros, 26.3.2016

Σεβαστήν Ιεράν Κοινότητα
του Άγιου Όρους - Αθω
Εις Καρυάς.

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἀναγνόντες μετὰ πάσης προσοχῆς τὰ κοινοποιηθέντα ἡμῖν Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Ὀργανώσεως καὶ Λειτουργίας, ώς ἐπίσης καὶ τὸ Γράμμα τῆς Ιερᾶς Μονῆς Καρακάλλου, ἐκφράζον τὰς ἀνησυχίας Αὐτῆς, προαγόμεθα ὅπως γνωρίσωμεν Ὑμῖν τὰ κάτωθι, δεδομένης τῆς ἔξαιρετικῆς σπουδαιότητος τῆς συγκληθησομένης συνόδου διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου.

Συγκεκριμένως, πέραν τῶν πολλῶν θετικῶν στοιχείων τῶν κειμένων, ἀναφύονται ἀρωτήματά τινα, τὰ δοποῖα ἄπτονται τοῦ θεολογικοῦ περιεχομένου τῆς Πατερικῆς παραδόσεως.

α) Ο Κανονισμὸς Λειτουργίας καὶ Ὀργανώσεως παρουσιάζει εἰκόνα Συνάξεως Προκαθημένων καὶ ὅχι εἰκόνα Πανορθοδόξου Συνόδου κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ταύτην τὴν αἰσθησιν προκαλεῖ ὁ περιορισμὸς τῶν μελῶν εἰς τοὺς Προκαθημένους τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἔχοντων ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ψήφου καὶ λόγου, ἀποκλειομένων τῶν λοιπῶν μελῶν ἐκάστης ἀντιπροσωπείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐκάστην Ἐκκλησίαν. Ὁπερ δὲν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἐκφράσιν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος. Φοβούμεθα δτὶ μὲ τὸν τρόπον αὕτὸν ἀθελήτως διεισδύει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ θεολογία τοῦ πρωτείου, ἥτις ἄλλωστε ἀποτελεῖ καὶ ἀπόληξιν τῆς ἐμφανισθείσης τὸν 20ὸν αἰῶνα θεολογίας τοῦ προσώπου. Ἡδη ἔχουν ἐπισήμως διατυπωθῆ ἀπόψεις, συμφώνως πρὸς τὰς δοποῖας τὸ δόγμα καὶ ἡ λατρεία δὲν δύνανται νὰ ἀποτελοῦν τόπον ἐνότητος, ώς παράγοντες δῆθεν ἀπρόσωποι, ώς μόνος δὲ τόπος ἐνότητος προβάλλεται τὸ πρόσωπον τοῦ πρώτου.

β) Εἰς τὸ θέμα τῶν Σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον, εἶναι κάπως ἀνακόλουθον ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἀναγνωρίζῃ ἑτέρας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, μὲ τὰς δοποῖας, ἐν συνεχείᾳ, δύναται εἴτε νὰ ἔχῃ εἴτε νὰ μὴν ἔχῃ κοινωνίαν. Φαίνεται δηλαδὴ δτὶ τὸ θέμα τῆς ἀποσαφηνίσεως τῆς πίστεως τίθεται ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν μιᾶς χριστιανικῆς κοινότητος ώς Ἐκκλησίας, ώς νὰ ἥτο ἡ θεολογία συμπλήρωμα ἐκκλησιαστικότητος. Ἐκ

τῆς διατυπώσεως διαφαίνεται ότι μοναδικὸν κριτήριον ἐκκλησιαστικότητος θεωρεῖται ή ιστορική ἀποστολική διαδοχὴ ή ή τέλεσις τοῦ βαπτίσματος.

γ) Τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Κειμένου "Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον", εὐρισκόμενον μάλιστα ἐντὸς τῆς συναφείας τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου, σαφῶς προδικάζει τὸ ἀλάθητον τῆς συνόδου, καὶ διατυπώνει γραφικῶς τὴν γενικωτέραν ἀντίληψιν ότι "ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὁρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος", καὶ ότι μία σύνοδος ἀποτελεῖ "τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως". Προλαμβάνει, τέλος, τὴν καταδίκην οἰασδήποτε ἀμφισβητήσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων (συμπεριλαμβανομένων προφανῶς καὶ τῶν κατά τόπους ἱεραρχῶν). Έὰν ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἀτυχῆ διατύπωσιν, τότε ἀναιρεῖται τὸ ότι ὁ πιστὸς λαὸς εἶναι ὁ φύλαξ τῆς πίστεως. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρθρον, ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ότι ἄτομα (ἥγουν πνευματοφόροι Πατέρες, Ὄσιοι, Μάρτυρες καὶ Ὄμολογητές), ὁμάδες, καὶ τέλος σύμπαν τὸ πλήρωμα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν τῆς ἀγιότητος, ἀπέδειξαν ἀκύρους μεγάλας καὶ πολυπληθεῖς συνόδους τοῦ παρελθόντος.

δ) Ἐφ' ὅσον ἡ πατερικὴ παράδοσις, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ κείμενα, ἀποτελεῖ κριτήριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ προκειμένη Σύνοδος διεκδικεῖ πανορθόδοξον κῦρος, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναμένει τὴν ὑπ' αὐτῆς μὴ ἀγνόησιν τῶν προγενεστέρων Συνόδων, τῶν ἐπὶ ἀγίου Φωτίου καὶ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, αἱ ὁποῖαι ὡριοθέτησαν τὴν διαχρονικὴν πατερικὴν θεολογίαν καὶ ἐμπειρίαν, διεμόρφωσαν τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, καὶ δύνανται νὰ δώσουν ἀπαντήσεις εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Ἄν δὲν γίνῃ ἡ μνεία αὐτῇ, θὰ φανῇ ἐνδεχομένως ότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀποδέχεται τὴν θεολογίαν τῶν μετὰ τὴν ἐβδόμην Συνόδων.

δ) Τέλος – εἰ καὶ ἐλάσσονος σημασίας – δὲν κατανοοῦμεν τὴν ὠφελιμότητα τῆς παρουσίας ἑτεροδόξων παρατηρητῶν εἰς Σύνοδον, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ συζητηθοῦν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα τὰ τοῦ Οἴκου ἡμῶν.

Ἡ Ἅγια καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἀναμένεται ὄντως ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος νὰ ἀναδειχθῇ αὐθεντικὴ ἔκφρασις τῆς παραδόσεως. Ταυτοχρόνως, καταφθάνουν πανταχόθεν φωναὶ ἔγκριτοι, ἐξ ὧν ἡ ἀνησυχία ότι ἔνιαι θέσεις θὰ δημιουργήσουν προβλήματα πλείονα καὶ μείζονα, καὶ πιθανότατα θὰ προκαλέσουν σχίσματα. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν ότι ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Τόπος, πάντοτε εὐαίσθητος εἰς θέματα Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἐμπειρίας, θὰ πρέπῃ νὰ ἀρθρώσῃ σεμνὸν καὶ διαινηγῆ λόγον, ὁ ὁποῖος θέλει συμβάλει εἰς τὴν οἰκοδομὴν πάντων, ἐνδεχομένως δὲ ἐπηρεάσει θετικῶς καὶ τὸ ἔργον τῆς Συνόδου.

'Ἐπὶ δὲ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας

Ο Καθηγούμενος τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ Κοντλουμουσίου

Φελοχριστόνος καὶ σὺν ἐμοὶ θεοφίλοις

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Άριθμ. πρωτ. Φ. 102.9/28

ΙΩΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΑΓΙΟΡΟΥΣ
Φ. 2/7, 1/1Β ΑΡ. ΗΡ. 712
ΙΩΝ/ΝΑ ΓΙΑΡ/ΗΕ. 27.3.2016
ΣΥΝΔΙΚ. 1Δ/29.3.2016

Αγίων Όρει της 26-3-2016

Τῇ Σεβαστῇ
‘Ιερᾶ Κοινότητι
‘Αγίου Όρους ‘Αθω
Εἰς Καρυάς

Τήν Ύμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Λαβόντες τὴν ἀπὸ 27-2/11-3-2016 κοινοποιηθεῖσαν ύμῖν (8/21-3-2016) σεπτὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν περὶ τῆς Αγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας, μελλούσης νὰ συνέλθῃ εἰς Κολυμβάριον τῆς Κρήτης κατὰ τὴν προσεχῆ ἔօρτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, συνοδευομένην ἐνημερωτικῶς παρὰ τῶν ἔξ προσυνοδικῶν κειμένων τὰ ὅποια θὰ συζητηθοῦν ἐκεῖ, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας αὐτῆς, εὐχόμεθα ἐμπόνως πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἑκκλησίας καὶ Ἀρχηγὸν τῆς Πίστεως ἡμῶν, ἵνα ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος ἐπαναθεβαιώσῃ καὶ διατρανώσῃ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Μιᾶς Αγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας, τὴν διατυπωθεῖσαν εἰς Όρους καὶ Ιεροὺς Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τοπικῶν Συνόδων, Αγίων Πατέρων καὶ εἰς λοιπὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα, ἀναμφίλεκτα καὶ ἀστασίαστα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος Αὐτῆς.

‘Η σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου ἐν καιρῷ ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ εἰς καιρὸν ἐσχάτους καὶ δυστήνους, ὑπὸ γενικευμένην τὴν ἐκκοσμίκευσιν καὶ ἀποστασίαν τῶν Χριστιανῶν, ἐνεργουμένου πλέον ἀπροκαλύπτως τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας¹ θὰ ἡδύνατο πράγματι νὰ ἀποκτήσῃ κοσμοϊστορικὴν σημασίαν², ἀν αὗτη ἡδύνατο νὰ φανερώσῃ, μέσα εἰς τὴν σημερινὴν σύγχυσιν καὶ τὸ πυκνὸν σκότος τοῦ κόσμου, τὴν μοναδικὴν Ἀλήθειαν, τὸ μόνον ἀληθινὸν Φῶς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ιησοῦν Χριστόν.

¹ Β' Θεο. θ' 7

² «Η κοσμοϊστορικὴ σημασία τῆς Συνόδου αὐτῆς γιὰ διόκληρη τὴν Ὁρθοδοξία εἶναι προφανής: Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπό μία χιλιετία καὶ πλέον ἐκπρόσωποι δλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἑκκλησιῶν θὰ συνέλθουν νὰ συζητήσουν καὶ νὰ λάθουν ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις γιὰ σημαντικώτατα θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν ἐδώ καὶ δεκαετίες τὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ τὴ σημερινὴ ἀνθρωπότητα, λόγῳ τῶν πρωτόγνωρων καὶ πιεστικῶν προκλήσεων ποὺ ἀντιμετωπίζει μέσα στὸ ραγδαίως μεταβαλλόμενο σύγχρονο κόσμο» (Καθηγητοῦ Γεωργίου Μαρτζέλου, ‘Η ἀναγκαιότητα τῆς Αγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν συγχρόνων προκλήσεων. Εἰσήγησις εἰς Συνέδριον διοργανωθὲν εἰς τὴν Ιεράν Μονὴν τῶν Βλατάδων ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ιδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., μεταξὺ 3-5 Δεκεμβρίου 2015, μὲ γενικὸν θέμα «Πρὸς τὴν Αγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο»).

Εύχόμενοι λοιπὸν δόλοψύχως τὸ Πανάγιον Πνεῦμα νὰ φωτίσῃ τοὺς Προκαθημένους καὶ Ἀρχιερεῖς οἱ ὁποῖοι θὰ συμμετάσχουν, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα, δὲν κρύπτομεν ἐν τούτοις τὴν ἀνησυχίαν ἡμῶν, γνωρίζοντες ὅτι «Ἡ ἴδια ἡ μακραίων ιστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ἀδιαμφισβήτητα, ὅτι δὲν ἔγγυᾶται καὶ κάθε σύνοδος ἐπισκόπων γιὰ τὴν ἀλήθεια ἥ εἶναι ἀπαλλαγμένη κάθε πλάνης»³.

Μελετήσαντες μάλιστα ἐπισταμένως τὸ ἔκτον κοινοποιηθὲν ἡμῖν κείμενον περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς ἐπίσης κοινοποιηθεῖσας ἡμῖν δύο ἐπιστολὰς (3-2-2016 καὶ 10-2-2016) τοῦ ἑλλογιμωτάτου Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, ἀγωνιοῦμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ κ. Καθηγητοῦ μήπως «μὲ ὅσα γράφονται καὶ ὅσα ὑπονοοῦνται σαφῶς στὸ παραπάνω κείμενο... οἱ ἐμπνευστὲς καὶ οἱ συντάκτες του ἐπιχειροῦν μιὰ θεσμικὴ νομιμοποίηση τοῦ Χριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, μὲ μιὰ ἀπόφαση Πανορθοδόξου Συνόδου».

Τὸ Ἀγιον Ὅρος ὅμως ἥδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Δ' Σταυροφορίας καὶ τῶν τότε Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων (1204), ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἀπὸ τὸ 1980 καὶ μετὰ (ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἀνακοινώσεις, εἰσηγήσεις ιεροκοινοτικῶν ἐπιτροπῶν) ἔχει παραγάγει καὶ στοιχεῖ πρὸς μίαν ὄλοκληρον παράδοσιν ὁμολογιακῶν κειμένων τὰ ὅποια ἐπιχειροῦν νὰ προλάβουν ἀκριβῶς αὐτὸ (τὴν θεσμοποίησιν τοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ), ἐφιστῶντα ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν εἰς τὰς συμπροσευχὰς μετὰ τῶν αἱρετικῶν, αἱ ὅποιαι παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπαναλαμβάνονται δυστυχῶς εἰς κάθε συνάντησιν μέ εἴτεροδόξους, προκαλοῦν δὲ τὴν χαλάρωσιν τοῦ ὄρθοδόξου αἰσθητηρίου καὶ τὴν ἄμβλυνσιν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν, ἐπιβάλλουσαι ἥδη defacto καταστάσεις ψευδοῦς «ἐνότητος», ἀνευ συμφωνίας εἰς τὰ τῆς πίστεως.

Φρονοῦμεν λοιπὸν ὅτι «ἐσχάτη ὥρα ἐστί»⁴, ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ παραπέμψῃ τὸ θέμα τοῦτο τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου εἰς τὴν προσεχῆ μεταπασχάλιον Ε.Δ.Ι.Σ. καὶ ὄριση εἰσηγητάς, ὅχι μόνον Ἀγιορείτας, ἀλλὰ καὶ ἐγκρίτους καθηγητὰς θεολογικῶν σχολῶν, ἔγνωσμένους διὰ τὴν προσήλωσίν των εἰς τὴν Εὐαγγελικήν, Ἀποστολικήν καὶ Ἀγιοπατερικήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, παρακαλοῦντες διὰ τὰ καθ' Ὑμᾶς, διατελοῦμεν

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης
‘Ο Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου

f Ἀρχιμ. Ἰωαννὸς οἱ εὖν ἔχοι ἐν Χῷ ἀδελφοι

³ Π. Ν. Τρεμπέλα, Δογματική, τόμ. Β', ἔκδ. «Σωτήρ», Αθῆναι 2003, σελ. 403.

⁴ Α' Ἰω. 6' 18

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
ΑΘΩ

ΙΩΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΗΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ
Φ 3/Γ, 111β ΑΡ.ΠΡ. ΤΙ 6
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΧΗΣ: 27.3.2016
ΣΥΝΔΙΚ: 1675.4.2016

Ἐν Ιερᾷ Μονῇ Ζωγράφου τῇ 27.4.2016

Αριθ. Πρωτ. - 46 -

Τῇ Σεβαστῇ

Ιερᾷ Κοινότητι

Αγίου Όρους Άθω

Εἰς Καρυάς

Τὴν Υμετέραν Πλανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ
κατασπαζόμεθα.

Λαβόντες τὰ παρ' Υμῶν κοινοποιηθέντα κείμενα ἐπὶ τῶν θεμάτων
τῆς ἡμερεσίας διατάξεως τῆς μελούσης Αγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου,
ἐμελετήσαμεν ταῦτα μετὰ προσοχῆς. Διὰ τοῦ παρόντος ιεροσφραγίστου
καὶ ἐνυπογράφου ἡμῶν γράμματος ἐπιθυμοῦμεν ἵνα ἐκφράσωμεν πρὸς τὸ
Τερόν Σῶμα τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀνησυχίας, προκληθείσας ἀπὸ τὴν
μελέτην τῶν ὡς ἄνω κειμένων.

Ἐν πρώτοις, ὅμολογοῦμεν ὅτι συμφωνοῦμεν πλήρως μὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν διαβιβαστικὴν ἐπιστολὴν τοῦ σεπτοῦ ήμῶν Πατριάρχου, ὅτι ἡ Σύνοδος ταύτη ἀναμένεται μετὰ «προσδοκιῶν καὶ χρηστῶν ἐλπίδων» ὡς μέλουσα νὰ «ἀποτελέσει αὐθεντικὴν ἔκφρασιν τῆς κανονικῆς παραδόσεως καὶ τῆς διαχρονικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος ἐν τῇ Μιᾷ Ἀγίᾳ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἐν τούτοις παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἐπιθυμουμένη συνοδικότης περιορίζεται καὶ ἐμποδίζεται ἐντόνως ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Κανονισμὸν τῆς δργανώσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς Συνόδου, τὸν προβλέποντα διὰ κάθε Τοπικὴν Ἐκκλησίαν μίαν μόνο ψήφον καὶ εἰς τὴν οὐσίαν δὲν ἐπιτρέπει τὴν τροποποίησιν τῶν ληφθέντων εἰς τὰς προσυνοδικὰς διασκέψεις ἀποφάσεων, ἀλλὰ μόνον τὴν συνολικὴν καταψήφισιν κάποιου κειμένου ἐκ μέρους οίασδήποτε τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων θεμάτων, σχετιζομένων πρὸς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον ἐξεφράσθησαν λεπτομερῶς τελευταία ἀρκετοὶ Αρχιερεῖς, κληρικοὶ, ἔγκριτοι θεολόγοι. Ἡμεῖς θὰ ἀρκεστῶμεν ἐδῶ εἰς μερικὰς παρατηρήσεις γενικοῦ περιεχομένου, θέλοντας νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Ιεροῦ Σώματος εἰς τὴν ἀνάγκην κοινῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ ζητήματος ὑπὸ τὴν Ἀθωνικὴν Πολιτεῖαν πρὸς ὄφελος πάσης τῆς Ἐκκλησίας.

Θεωροῦμεν ὡς σπουδαιότερον ὅλων τῶν κειμένων τὸ ἔκτον, ἦτοι «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν

κόσμον». Ως ἔκφρασις τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας, τὸ κείμενο ὄφεύλει νὰ ἐκθέτει τὰ ἐν αὐτῷ νοούμενα μετὰ ἀπολύτου σαφηνείας καὶ ἀκριβοῦς διατυπώσεως, ἀκολουθώντας τὰ κοινῶς ἀποδεκτὰ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν καθ' ὅλην αὐτῆς πορείαν εἰς τὸν χρόνον. Παρατηρεῖται ὅμως ἐντονή μονομέρεια τῶν διατυπώσεων καὶ τῆς ὁρολογίας. Η ἐπιμελῆς αὐτή μονομέρεια δίνει τὴν ἐντύπωσιν μίας σκοπιμότητος, ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τῶν συντακτῶν τοῦ κειμένου κινεῖται πρὸς «ἀνάπαυσιν» τῶν λεγόμενων ἀλλων «εκκλησιῶν καὶ ὅμολογιῶν», δηλ. τῶν εὑρισκομένων ἐκτὸς τῆς Μίας καὶ μοναδικῆς Ἐκκλησίας. Ασφαλῶς τοῦτο δημιουργεῖ ἀσαφεῖς διατυπώσεις καὶ ὁρολογικὴν σύγχυσιν, καὶ διαφέρει φιλικῶς ἀπὸ τὴν δυχιλετὴν γραμμὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοιαύτας ἐπισήμους Συνάξεις νὰ διακρίνει μεταξὺ τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ νὰ διαφυλάττει τὰ λογικὰ πρόβατα ἐντὸς Ἐαυτῆς ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν διαφόρων αἰρέσεων. Αντιθέτως, ἐνῶ ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» συγχέεται μὲ τὰς διαφορετικὰς χριστιανικὰς κοινότητας, ἀποκαλούμένας εἰς τὸ ἐν λόγῳ κείμενο ἐξ Ἰου «ἐκκλησίες».

Ἡ σκόπιμη μονομέρεια τῶν διατυπώσεων ἐκφράζεται καὶ διὰ τῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, κατανοούμενου ὅμως ὡς συνοδικαὶ ἐνέργειαι μόνον τῶν ἀρχιερέων (καὶ τούτο ἐλλειπῶς, ὅπως ἦδη σημειώσαμεν παραπάνω), ἐνῶ ἡ συνοδικότης εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐκφραζόταν πάντοτε ἀπὸ ὅλο τὸ Σῶμα της. Ἡ ἴδια μονομέρεια φαίνεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς δραστηριότητος τοῦ ΠΣΕ, διὰ τὴν ὅποιαν εἰς

τὸ παρελθὸν ἔχουν ἐκφραστεῖ τόσες τεκμηριωμένες κριτικές, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ συνόλου. Εἶναι πρόδηλος ἡ προσπάθεια μέσω τοῦ κειμένου νὰ λάβουν πανορθόδοξον κῦρος οἱ σκανδαλώδεις διὰ πολλοὺς Ὁρθοδόξους δηλώσεις τῶν διαφόρων συνελεύσεων τοῦ ΠΣΕ, μάλιστα ἀνευ προηγουμένης συνοδικῆς διεργασίας ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν δηλώσεων ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Μονόπλευρος τυγχάνει καὶ ἡ ἀποτίμησις τῶν διμερῶν διαλόγων μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν δμολογιῶν, ἐνῶ κοινῶς δμολογεῖται (καὶ ἐκ πολλῶν τῶν συμμετεχόντων εἰς τὸν διαλόγον) ἡ ἀπόλυτος ἀποτυχία αὐτῶν τῶν διαλόγων. Ως βάση τῶν διαλόγων τίθεται «ἡ πίστις καὶ ἡ παράδοσις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων» ὡσδὴν ἡ μετέπειτα ίστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ εἶναι ἐλλειμματική. Καὶ τοῦτο ρητῶς δηλοῦται διὰ τοῦ ὄρου τῆς «ἀπολεσθείσης ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν» (παρ. 5)!

“Ολη ἡ αὐτὴ ἡ μονομέρεια στεφανοῦται ἀπὸ τὴν θεώρησιν «ώς καταδικαστέαν πάσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἡ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἡ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας». Εἰς ταύτην τὴν παράγραφον (22ην) μὲ τὴν στενότατη αὐτὴν ἀντίληψιν τῆς συνοδικότητος ἀμφισβητεῖται ἐντελῶς ἡ συμμετοχὴ ὅλου τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν συνοδικὴν τῆς λειτουργίαν.

Απὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν τῶν υπερβολικῶν ανοιγμάτων πρὸς τοὺς ἔτεροδόξους μονίμως πλυθαίνουν οἱ προσχωροῦντες εἰς διάφορας

ζηλωτικάς παρατάξεις καὶ ὅμαδας. Ὁλας παραδόξως οὐδεμίᾳ γίνεται προσπάθεια διαλόγου μετ' αὐτῶν τῶν τόσο «έγγυς» (χρησιμοποιῶντας τὴν ὁρολογίαν τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου, παρ. 4) τῆς Ἐικλησίας καὶ στρέφονται ὅλες αἱ δυνάμεις πρὸς διάλογον μετὰ τῶν τόσο «μακράν» διεστώτων.

Ἐπισημαίνοντας, λοιπὸν, ταῦτα ἐν συντόμῳ, θεωροῦμεν λίαν ἀπαραίτητον εἰς τοιάντην κρίσιμην στιγμὴν διὰ ὅλην τὴν Ἐικλησίαν, τὸ Ἱερὸν Σώμα τοῦ Ἅγιου Ὄρους νὰ σταθεῖ ὅπως πάντοτε εἰς τὸ ὑψος τῶν περιστάσεων καὶ διὰ κοινὴν ὅμολογίαν νὰ συνδράμει εἰς τὴν θεράπευσιν τῶν παρατηρούμένων μονομερειῶν τῶν κειμένων τοῦ ὑψίστου αυτοῦ πανορθοδόξου Θεσμοῦ πρὸς ἀνάπταυσιν τοῦ ὅλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν νέων σχισμάτων ἐντὸς τοῦ Σώματός αὐτῆς.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, εὐελπιστοῦντες εἰς θετικὴν ἀνταπόκρισιν τοῦ Ἱεροῦ Σώματος, διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης.

Ο Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου

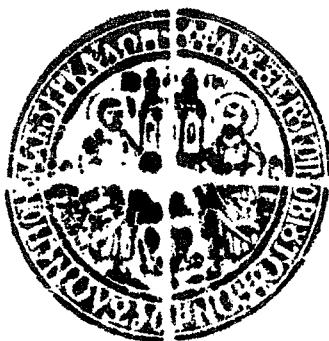
Αρχιμ. Ἀμβρόσιος καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	
Φ. 113	ΑΡ.ΠΡ. 537
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΒΗΣ: 6.3.2016	
ΣΥΝΑΔΙΚ: Ι' / 8.3.2016	

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
ΛΘΩ

Αριθ. Πρωτ. 22

Ἐν τῇ Ἱερᾶ Μονῇ Καρακάλλου, τῇ 6-3-2016

Πρός τήν Σεβαστήν
Ἱεράν Κοινότητα Ἀγίου Ὄρους
Εἰς Καρυάς

Τήν Ὅμετέραν Πανοσιολογιότητα, ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ ἀσπαζόμεθα.

Διά τοῦ παρόντος Μοναστηριακοῦ ἡμῶν Γράμματος προαγόμεθα ὅπως ἔκθέσωμεν Ὅμιν τὰ ἀκόλουθα περὶ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Εἰς ὄλιγους μῆνας, τὸν ἐρχόμενον Ἰούνιο, μέλλει νά συνέλθῃ ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἡ δοπία θά λάβῃ σημαντικάς ἀποφάσεις, πού θά εἶναι καθοριστικές διά τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐγκριτοι Ἀρχιερεῖς, κληρικοί καὶ θεολόγοι, σέ δλο τό εῦρος τῶν Ὁρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκφράζουν τόν προβληματισμό καὶ τήν ἀνησυχία τους διά τά κείμενα πού ἔχουν ἐγκριθῆ ἀπό τίς Προσυνοδικές Διασκέψεις καὶ θά τεθοῦν πρός συζήτησιν καὶ ἐγκρισιν εἰς τήν προσεχῆ Μεγάλη Σύνοδο.

Τό Ἀγιον Ὄρος, πού κατά κοινή ὄμολογία ἀποτελεῖ τό προπύργιο καὶ τήν κιβωτό τῆς Ὁρθοδοξίας, φρονοῦμε ὅτι δέν μπορεῖ νά μείνη ἀμέτοχο σέ ἓνα τόσο σημαντικό ζήτημα.

Ὀπως προκύπτει ἀπό τήν μελέτη τῶν προεγκριθέντων κειμένων οἱ διατυπώσεις πάνω σέ καίρια ἐκκλησιολογικά θέματα εἶναι ἐπισφαλεῖς καὶ διφορούμενες, καὶ ἐπιδέχονται ἔρμηνεις ἀποκλίνουσες ἀπό τό Ὁρθόδοξο δόγμα.

Ἐπίσης ἀναφέρεται εἰς τό πρός συζήτησιν κείμενο ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου θά εἶναι δεσμευτικές διά τό Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πρᾶγμα τό δοπίον καταπιέζει τήν Ὁρθόδοξο συνείδηση.

Διά τούς λόγους αὐτούς, ταπεινά φρονοῦμε ὅτι ὡς Ἀγιορεῖται, σύμφωνα μάλιστα μέ τό παράδειγμα τῶν προγενεστέρων Πατέρων μας, πρέπει νά ἐπιληφθοῦμε τοῦ θέματος καὶ ἡ Ἱερά Κοινότης νά προβῇ εἰς τήν ἔκδοση σχετικῆς Ἀνακοινώσεως περὶ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ἐπί δέ τούτοις, εὐχόμενοι ἀπό καρδίας τόν παρά Κυρίου φωτισμόν ἐπί τοῦ μείζονος αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ θέματος, διατελοῦμεν μετά τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης.

‘Ο Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου.

+ Ἡ εκκλησίας διάδεσμος εἰνέγοι ἐν Χριστῷ.

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΟΡΟΥΣ
Φ.2/7, 1/18 ΑΡ.ΠΡ. 718
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΒΗΣ: 27-3-2016
ΣΥΝΔΙΚ: IN/29.3.2016

ΠΡΟΣ

ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΕΙΣ ΚΑΡΥΑΣ

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα,

λίαν φιλαδέλφως ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Διὰ δὲ τοῦ παρόντος Ἱεροσφραγίστου καὶ ἐνυπογράφου Μοναστηριακοῦ ἡμῶν Γράμματος ἐπιθυμοῦμε νὰ μεταφέρωμε τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβαστῇ Πανοσιολογιότητι τὰς κάτωθι σκέψεις σχετικὰ μὲ τὸ κοινοποιηθὲν εἰς τὰς Ἱερᾶς Μονᾶς σεπτὸν Πατριαρχικὸν ἔγγραφον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὴν Νῆσον Κρήτην Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀνεγνώσαμεν μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς τὰ συνημμένα τῷ ἀνωτέρῳ ἐγγράφῳ ἐνημερωτικὰ κείμενα καὶ κανονισμοὺς καὶ ἐκφράζομεν τὴν ἀπορίαν ὡς πρὸς τὴν σκοπιμότητα συγκλήσεως τῆς Συνόδου κατ' αὐτοὺς τοὺς τόσον χαλεποὺς καιρούς.

Παραλλείποντες τὰ λοιπὰ θέματα τῆς Συνόδου, μένωμεν εἰς τὸ: "Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον" περὶ τοῦ ὁποίου κατὰ καιροὺς τόσα ἔχωσι γραφεῖ δι' εἰσηγήσεων καὶ ἐπιστολῶν καὶ ἀνακοινώσεων, πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παρὰ τῆς Σεβαστῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐκφράζούσης διμολογιακῶς πάντοτε, τὰς θέσεις καὶ ἀπόψεις πάντων τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Δι' αὐτῶν ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις καὶ οἰασδήποτε ἐπαφὰς μετὰ τῶν ἐτεροδόξων πρὸς ἀποφυγὴν τῆς σταδιακῆς θεσμοθετήσεως, ἔνεκα τοῦ συγχρωτισμοῦ, τῶν διαβλεπομένων τάσεων Συγκρητισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Ἐλπίζομεν δὲ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ δρποια συνοδικὴ ἀπόφανσις περὶ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος τῶν πάσης φύσεως ἐτεροδόξων.

Σεβαστοὶ Πατέρες, εἰς τὸ Ἀγιον Ὅρος, ὡς θεματοφύλακα, χάριτι Θεοῦ, τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων προσβλέπωσι μετ' ἐμπιστοσύνης, προσμονῆς καὶ ἐλπίδος πάντες οἱ δρθόδοξοι λαοί νὰ ἀκούσωσι λόγον ἐνημερωτικὸν, ἀληθινὸν, δόθόδοξον, Πατερικὸν, καθὼς παρελάβομεν ἀπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν Ὁσιομαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, "αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσί" καὶ ὁ χρόνος ἔξαιρετικὰ ἐλάχιστος, ταπεινὰ προτείνομεν, εἰς τὴν μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων Ε.Δ.Ι.Σ. τοῦ Ἀγίου Ὅρους, ἀν δχι ἐνωρίτερον εἰς Ε.Δ.Ι.Σ., νὰ τεθοῦν πρὸς συζήτησιν τὰ θέματα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης

Συνόδου καὶ εὐχόμεθα ἐμπόνως τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ καὶ τῇ Ἐφόρῳ Κυρίᾳ ἡμῶν Θεοτόκῳ νὰ ἐπιδαψιλεύσωσι πλούσιον τὸν φωτισμὸν καὶ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν μας ἡ χαρισματικὴ παρουσία τοῦ Ἅγιου Πνεύματος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις παρακαλοῦντες διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς, διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης, εὐχόμενοι ἐν εἰρήνῃ ἐσωτερικῇ καὶ ἔξωτερικῇ νὰ ἑορτάσωμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Ο Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου

†Αρχιμ. Νικόλαος

Καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἄδελφοι.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
630 87 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Αριθμ. Πρωτ. 163

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΆΓ. ΟΡΟΥΣ
Φ. 2/7, 1/1β ΔΡ.ΠΡ. 673
ΗΜ/ΝΙΛ ΠΑΡ/ΒΗΣ: 22.3.2016
ΣΥΝΔΙΚΟΣ: ΙΔ' 29.3.2016

Τῇ
Σεβαστῇ Ιερᾷ Κοινότητι
Άγίου Όρους Ἀθω
Εἰς Καρυάς

Τήν Ύμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἐλάβομεν τά παρ' Ὅμῶν κοινοποιηθέντα ἐν σχεδίῳ κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μελετήσαντες αὐτά διαπιστοῦμεν ὅτι ὑπάρχουν κείμενα δογματικοῦ περιεχομένου, ὡς τό «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», κείμενα ποιμαντικοῦ περιεχομένου μέδογματικάς προϋποθέσεις καὶ συνεπείας, ὅπως τό κείμενον «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τά κωλύματα αὐτοῦ», ὡς καὶ κείμενα κανονικῆς φύσεως.

Ἀναγνωρίζομεν τήν φιλότιμον προσπάθειαν καὶ τούς πολλούς κόπους τῶν Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ἁγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κατά τάς Προσυνοδικάς Διασκέψεις, ὥστε τά κείμενα νά φθάσουν εἰς τήν σημερινήν των μορφήν. Ἐμπιστευόμεθα τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὅποῖον ἐπιστατεῖ εἰς τήν Ἐκκλησίαν, καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ συνοδική λειτουργία τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας θά ἀποδώσῃ ἀγιοπνευματικούς καρπούς. Καθώς ὅμως εἰς τήν Σύναξιν τῶν Σεπτῶν Προκαθημένων ἀπεφασίσθη νά δημοσιευθοῦν τά κείμενα καὶ νά ἐκφρασθῇ ἐπ' αὐτῶν ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡμεῖς προαγόμεθα φιλαδέλφως νά θέσωμεν ὑπ' ὄψιν Ὅμῶν τά κάτωθι.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ιερά Κοινότης ἡτο πάντοτε εύαίσθητος εἰς θέματα δογματικά καὶ διά τοῦτο πολλάκις εἰς τό παρελθόν ἐδημοσίευσε κείμενα ᾧ ἐνήργησε δεόντως διά νά τονίσῃ τήν παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων, τήν ὅποίαν παρελάβομεν παρά τῶν Ιερῶν Κτιτόρων καὶ τῶν πρό ἡμῶν πατέρων.

Θεωροῦμεν ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότης, ἔχουσα πανορθόδοξον κῦρος, δύναται νά συντελέσῃ είς τήν διόρθωσιν δογματικῶν προβλημάτων, τά ὅποια ὑφίστανται είς τά προσυνοδικά κείμενα.

Είς τό κείμενον «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» διαπιστοῦμεν δύο προβλήματα:

Πρῶτον, δέν χρησιμοποιεῖται είς αὐτό μέ σαφήνειαν ὁ ὄρος «Ἐκκλησία», ὥστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας νά δηλώνῃ ἀπεριφράστως ὅτι αὐτή μόνη εἶναι ἡ Μία Ἀγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, καθώς καί ἐτερόδοξοι “ἐκκλησίαι” καί ὅμολογίαι σφετερίζονται τόν τίτλον καί τάς ἴδιότητας τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καί,

Δεύτερον, τό κείμενον ἀποτυπώνει τόν χαρακτῆρα καί τόν τρόπον διεξαγωγῆς τῶν διαλόγων, τήν μεθοδολογίαν καί τήν στοχοθεσία των, χωρίς νά λαμβάνη ὑπ’ ὄψιν ὅσα ἡ Ἱερά Κοινότης καί καταξιωμένοι πανορθόδοξως Σεβ. Ιεράρχαι, Γέροντες τοῦ Ἀγίου Ὄρους καί Θεολόγοι ἔχουν ἐκφράσει δημοσίως ἐν σχέσει πρός συμφωνίας καί συμπεράσματα αὐτῶν τῶν διαλόγων (π.χ. Κοινές Δηλώσεις μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους, Κείμενο Μπαλαμάντ μέ τούς Ρ/καθολικούς, κ.λπ.), ἐνίστε δέ καί ἐν σχέσει πρός τόν τρόπον διεξαγωγῆς, τήν τακτικήν καί προοπτικήν τῶν διαλόγων.

Προτείνομεν ὡς ἔκ τούτου νά ληφθῇ ὑπ’ ὄψιν ἡ μαρτυρία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καί νά γίνουν τροποποιήσεις είς τό κείμενον, ὥστε νά ἔξαλειφθοῦν διατυπώσεις, αἱ ὅποιαι δίδουν είς τόν ἐκτός Ἐκκλησίας κόσμον τήν ἐντύπωσιν ὅτι δέν χρειάζεται νά ἀναζητοῦν τήν ἐπιστροφήν των είς τήν Μίαν Ἀγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, ἥτοι τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Είς δέ τό κείμενον «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ» παρατηροῦμεν, πέραν τῆς θεολογικῶς ὄρθης καί πραγματικά πνευματικῆς περί Γάμου προθεωρίας, τήν ἐπιβεβαίωσιν καί θεσμοθέτησιν τῆς ἐσφαλμένης θεολογικῶς «βαπτισματικῆς θεολογίας» μέ τήν κατ’ οἰκονομίαν εύλόγησιν τῶν μικτῶν γάμων. Προτείνομεν νά ἀντιμετωπισθῇ ὑπό τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τό ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων ὡς ὄριζουν οἱ ἵεροί Κανόνες, διά νά μή ἀλλοιωθῇ ἡ δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τέλει δέ είς τό κείμενον «Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ» ἡ Ἀγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ταυτιζομένη μετά τῶν ἐτεροδόξων “ἐκκλησιῶν” είς τήν μαρτυρίαν αὐτῆς πρός τόν ἔξω κόσμον, καθ’ ἥν στιγμήν ἡ είρήνη, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ καταλλαγή κατανοοῦνται ὅλως διαφόρως είς τήν Ὁρθοδοξίαν καί είς τήν ἐτεροδοξίαν. Είς τήν ταύτισιν αὐτήν ὀδηγεῖ καί ἡ

λεγομένη «περί προσώπου διδασκαλία» συγχρόνων θεολόγων, τῆς ὅποιας αἱ θεολογικαὶ ἀρχαὶ ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς διατυπώσεις τοῦ κειμένου αὐτοῦ.

Προτείνομεν ἐπομένως ἀπαραιτήτους διορθώσεις πρός ἀποφυγὴν λανθασμένης μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας πρός τόν ἔξω κόσμον.

Ἡ Σύνοδος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑκκλησίᾳ συνιστᾶ σημαῖνον γεγονός, διά τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται ἡ συνείδησις Αύτῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τά ἀποφασιζόμενα ἐποφείλεται νά ἐκφράζουν ἀκαίνοτόμητον τό φρόνημα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας. Εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν τά σχίσματα εἶναι ἀναπόφευκτα ἐπ' ἀπωλείᾳ ψυχῶν ἀθανάτων, ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν. Ἐχομεν γενθῆ καὶ είσετι γενόμεθα τά πικρά ἀποτελέσματα σχισμάτων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑκκλησίᾳ καὶ ἀπευχόμεθα τήν δημιουργίαν νεωτέρων.

Ἡ ἔγκαιρος τοποθέτησις τοῦ Ἅγιου Ὄρους θά δώσῃ, πιστεύομεν, παρήγορον εἴδησιν είς τόν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ, ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος μετέχει ἐνεργῶς είς τά πανορθοδόξως ἀποφασιζόμενα, ώς πιστός φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Παραδόσεως είς ἐποχήν ἐκκοσμικεύσεως καὶ πολλαπλῆς συγχύσεως.

Ἐπί δέ τούτοις, διατελοῦμεν

μετά τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης.

Ἐν Ἅγιῳ Ὄρει τῇ 22^α Μαρτίου 2016

Ο Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ὄσίου Γρηγορίου

+ Ἀρχιμ. Χριστοφόρος καὶ οἱ εἰν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί